వంగూరి ఫౌండేషన్ నిర్వహించిన పదిహేడవ ఉగాది రచనల పోటీలో
ప్రశంసాపత్రం పొందిన కథానిక

రాతిముక్క కథ

గన్ను కృష్ణమూర్తి

అదొక క్వారీ. ఒకవైపు మరలు. మరోవైపు మనుష్యులు. చెవులు చిల్లుల పడేలా రొద. మరలు మనుష్యులౌతోంటే, మనుష్యులు మరలౌతున్నారు. పర్వతాలని పిండి చేస్తున్నారు.

పర్వతాలు బండలుగా, బండలు రాతిముక్కలుగా, రాతిముక్కలు రేణువులుగా మారి, మంట గలిసిపోతున్నాయి. భూమట్టమైపోతున్నాయి.

పర్వతాలు విరిగి పడుతోంటే, భూమ్యాకాశాలు దద్దరిల్లుతున్నాయి. దిక్కులు పిక్కటిల్లుతున్నాయి. కానీ, మనిషి చలించడంలేదు. అతని కన్ను చెమర్చడం లేదు. చేయి చివురు తొడగడం లేదు.

ఈ మరణకాండలో సమ్మెట దెబ్బపడి, విరిగిపడ్డ ఓ రాతి ముక్క బాధతో విలవిలా తన్నుకుంది. వలవలా ఏడ్చింది.

దాని బాధని ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. దాని ఏడ్పుని ఎవరూ వినిపించుకోలేదు. దాని రోదన అరణ్యరోదనై పోయింది.

ఐనా, అది ఏడుపు మానలేదు. గుక్కపెట్టి ఏడ్చింది. వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. ఆ మృగప్రాయపు మనుష్యుల మధ్య.

ఇంతలో ఓ కర్కశ పాదం దానిపై బడింది. దాన్ని త్రొక్కిపెట్టింది. గొంతుని నొక్కి పెట్టింది.

ఏమైతేనేం? ఎలాగైతేనేం? అది ఏడుపు మానింది.

ఎవరిదో కాలి బొటన వ్రేలు తగిలి, కొండ అంచు నుండి గలగలా దొర్లి, కళ్ళు తిరిగి రోడ్డుమీద వెల్లకిలా పడిపోయింది. స్పృహ తప్పిపోయింది.

దాన్ని ఎవరూ చూడ్డంలేదు. ఎవరూ పట్టించుకోడంలేదు.

అందరూ దాన్ని త్రొక్కుకుంటూ వెళుతున్నారు. దాటుకుంటూ వెళుతున్నారు.

ఒకనాడు భూమిని తన తలపై మోసిన పర్వతం నేడు మనుష్యుల కాళ్ళ క్రిందబడి నలుగుతోంది. ఒకనాడు నక్షత్రాలతో ముచ్చటించిన ఆ కొండ నేడు రాతిముక్కై మట్టిలో దొర్లుతోంది. ఒకనాడు కొండలా నిల్చిన ఆ కొండ నేడు గాలికి సైతం కంపించిపోతోంది.

క్షణాలు నిమిషాలయ్యాయి. నిమిషాలు గంటలయ్యాయి. ఆ రాతిముక్క తేరుకుంది. ప్రక్కనే ఉన్న ఓ గుంటలోంచి గుక్కెడు నీళ్ళు త్రాగింది. తెప్పరిల్లింది.

ఎంత ఆపుకుందామన్నా దుఃఖం ఆగడం లేదు. ఒంటినిండా దెబ్బలే, నొప్పులే. పోల్చుకోలేకుండా ఉంది దాని ఆకారం.

దానికి గత వైభవం లీలగా గుర్తుకు రాసాగింది. దుఃఖం మరింత పొర్లుకు రాసాగింది.

ఎవరితో చెప్పుకోవాలి?

ఏమని చెప్పుకోవాలి?

ఇలా తన జాతి అస్తమించి పోవాల్సిందేనా? మంట గలిసి పోవాల్సిందేనా? దాని గుండెల్లో ప్రశ్నలు సముద్ర కెరటాల్లా లేవసాగాయి. అవమానం కార్చిచ్చులా దహించవేయసాగింది.

వీల్లేదు. అలా ఎన్నటికీ వీల్లేదు. నేనంతమైనా ఫరవాలేదు. కానీ నా జాతి అంతం కాకూడదు. నామరూపల్లేకుండా పోకూడదు. దేవునికే నివేదించుకుంటాను. నిలదీసి అడుగుతాను అనుకుంది. ప్రయాణానికి నడుం కట్టింది.

అడవుల్లోంచి, ఎడారుల్లోంచి, పల్లెలు, పట్నాలలోంచి వెళ్తోంది. దొర్లుతూ వెళ్తోంది. వగర్చుతూ వెళ్తోంది.

దానిపైనుంచి సైకిళ్ళు, రిక్షాలు, కార్లు, బస్సులు వెళ్తున్నాయి. వేగంగా దూసుకుపోతున్నాయి.

కానీ, దానివంక ఎవరూ చూడ్డంలేదు. పలకరించడం లేదు. తమ చేతినందించడం లేదు. దానికి ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టింది. కాళ్ళు పీక్కుపోతున్నాయి. కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. ఒక మేడ నీడలో కాసేపు విశ్రాంతికై నిలిచింది.

ఎక్కడిదో మట్టిపెల్ల తటాలున తలపై రాలింది. ప్రేలిపోయింది. తల బొప్పికట్టింది. బాధగా తలపైకెత్తి చూసింది.

ఆ ఇంటిపై కప్పు నుంచి మరో పెళ్ళ నేలరాలి పడింది. కాస్తయితే మళ్ళీ తలపై పడేదే. తృటిలో ప్రమాదం తప్పింది.

ఇంతలో ఏవో మూలుగులు లీలగా వినిపించాయి. చెవులు రిక్కించి వింది. నలువైపులా పరికించి చూసింది.

తన జాతి వాళ్ళే. తన జాతిరాళ్ళే, గోడల క్రింద పునాదుల్లో ఇరుక్కుని నలిగిపోతున్నాయి.

మన రాతి ముక్క కళ్ళు చెమర్చాయి. గుండెలు కరిగిపోయాయి.

బాధతో అడిగింది.

"ఎంతకాలం నుంచీ మీకీ బాధ? ఎందుకు సహిస్తున్నారు మీరిలా?"

"ఏం చేయమంటావు? మా తలరాతలిలా మిడికాయి. ఇటుకల క్రింద నలిగిపోతున్నాం. సిమెంటు చేతుల్లో బందీ అయిపోయాం. తప్పించుకోలేకుండా ఉన్నాం. పారిపోలేకపోతున్నాం" అన్నాయి.

"ఇంతకూ మీరు చేసిన నేరం?"

"రాళ్ళుగా జన్మించడమే, అన్నిటినీ సహించడమే?"

"విచారించకండి. నేను దేముడి దగ్గరికే వెళుతున్నాను. మనగోడు వినిపిస్తాను. మనజాతి అంతరించకుండా చూడమని నివేదించుకుంటాను" అంది ఆ రాతిముక్క.

"త్వరగా వెళ్ళిరామ్మా" అంటూ దీవించి పంపాయవి. ఆ రాతిముక్క మళ్ళీ పడుతూ లేస్తూ, ప్రయాణం సాగించింది.

కొంత దూరం వెళ్ళాక.

"సిగ్గులేదూ? మా పైనుండి నడుస్తున్నావు?" అన్నమాటలు వినపడ్డాయి. కళ్ళు చిట్లించుకుని చూసింది రాతిముక్క.

అది కంకర రోడ్డు. రోడ్డుమీద పరచబడ్డ రాతిముక్కలు పలికిన పలుకులవి. గుండెల్లో దిగే ములుకులవి.

మన రాతిముక్క కించెత్తు బాధపడ్డమాట వాస్తవమే. కానీ తన సాహస యాత్రని గూర్చి వివరించిన మీదట ఆ రాళ్ళు సంతోషించాయి. తమ బాధని సైతం దేముడికి విన్నవించమని వేడుకున్నాయి.

మరికొంత దూరం నడచిన తరువాత దోవలో రోడ్డు ప్రక్కన రంగుల్లో మునిగి, భూమిలోకి పాతుకుపోయి నిల్చున్న మైలురాళ్ళు, వంతెనల్ని మోస్తున్న రాతి స్థంభాలు కనిపించాయి. కంట తడిపెట్టుకున్నాయి. విషయమంతా విన్నాక.

"మేం కదల్లేం. మెదల్లేం. మా బాధని సైతం నువ్వే నివేదించు" అన్నాయి. అక్కడినుంచి మళ్ళీ కదిలించి రాతిముక్క. మరికొంత దూరం వెళ్ళాక భూమి దద్దరిల్లేలా ధ్వనులు, ఏడ్పులు, అరుపులు వినిపించాయి.

కళ్ళు చిట్లించుకు చూస్తే ఏముంది? తనలాంటి రాతిముక్కలే. రోడ్డురోలరు క్రిందపడి నలిగిపోతున్నాయి. "రక్షించండి. రక్షించండి." అంటూ దీనాతిదీనంగా అరుస్తున్నాయి.

ఒక్కడూ వాటిగోడు విన్నవాడు లేడు. చేతినందించిన వాడు లేడు. ఒక్క క్షణమైతే తాను కూడా ఆ రోలరు క్రిందపడి నలిగి నశించిపోయేదే కానీ త్వరగా విషయాన్ని అర్థం చేసుకుని ప్రక్కకి గెంతింది. తన జాతికి పట్టిన గతికి కన్నీరు మున్నీరుగా విలపిస్తూ మళ్ళీ ప్రయాణం సాగించింది.

ఎంత దూరం వెళ్ళిందో తెలీదు. క్రమక్రమంగా, మట్టిగా, రోడ్లు, వంతెనలుగా మారిన రాళ్ళపైనుండి వెళ్తోంది. పర్వతాలపైనుంచి వెళ్తోంది.

తన బ్రతుకుపై తానే నడుస్తూ, తన చరిత్రపై తానే దొర్లుతూ వెళ్తోంది. రోదిస్తూ వెళుతోంది.

కాళ్ళు అరిగిపోయాయి. చేతులు విరిగిపోయాయి. తల మొండెంలా, మొండెం తలలా, శరీరం బంతిలా తయారయింది.

భూమిపై భూమిలా దొర్లుతూ వెళుతోంది. పరుగిడుతూ వెళుతోంది.

దోవలో ఒక గుడిసె ముందు ఒక రోలూ, ఒక విసుర్రాయీ కనిపించాయి. మన రాతిముక్క విషయమంతా వివరించింది.

"మాక్కూడా సుఖం లేదు. రోజు రోజుకూ చిక్కి శల్యమై పోతున్నాం. కాకపోతే మనుష్యుల కడుపులు నింపుతున్నామన్న సంతృప్తి మాత్రం మిగుల్తోంది" అన్నాయవి.

పరిస్థితులతో రాజీపడ్డ జీవితాలు. అంతకన్నా ఏముంటాయి.

వీటితో లాభం లేదనుకుని మళ్ళీ ప్రయాణం కట్టింది రాతిముక్క.

మరికొంత దూరం వెళ్ళాక దోవలో ఎదురైన ఏట్లో, ఇన్ని నీళ్ళు త్రాగి సేదదీరి ఆ ఏటి నీట్లో నలిగిపోతున్న రాళ్ళని అడిగింది.

"నాతో వస్తారా?"

"ఎక్కడికి?" ప్రశ్నించాయవి.

రాతిముక్క మళ్ళీ విషయమంతా వివరించింది.

"నిజమే ఈ ఆలోచన మాకు రానేలేదు సుమా. ఈ ఏటి నీటి సంగీతంలో మునిగి అరిగిపోతున్నాం తప్ప? కరిగిపోతున్నాం తప్ప, నువ్వెళ్ళిరా తిరుగు ప్రయాణంలో ఏమయిందీ మాతో చెప్పు" అన్నాయి.

"పతనాన్నే ప్రగతిగా భావించే జీవితాలు. మృత్యువునే జీవితంగా భావించే జీవితాలు. కష్టాల కొలిమిలో అందంగా మాడిపోయే శలభాలు. అంతకన్నా ఏమంటాయి?"

మన రాతిముక్క మళ్ళీ ప్రయాణం కట్టింది.

మొత్తానికి అతి కష్టం మీద ఒక విష్ణ్వాలయాన్ని చేరుకుంది.

ఆ గుడి ఓ చిన్న గుట్టపై ఉంది. గుడి పైకి వెళ్ళడానికి మెట్లున్నాయి. మన రాతిముక్క గుట్టపైకి వెళ్తోంటే మెట్లు పలకరించాయి.

"ఎక్కడికి ప్రయాణం?" అంటూ.

తన కథనంతా చెప్పుకొచ్చింది రాతిముక్క

అంతా విన్నాక.

"సర్లే వెళ్ళు ఎవరికని చెప్పుకుంటావు? అక్కడుందీ ఓ రాతిముక్కే. కాకపోతే మనకన్నా కాస్త పెద్ద సైజు" అంటూ పగలబడి నవ్వాయి.

అయినా రాతిముక్క ధైర్యం చెడలేదు. గుట్టపై దాకా వెళ్ళింది.

అక్కడ ఓ రాతిపైన భక్తులంతా కొబ్బరికాయలు కొడుతున్నారు.

"అందరి విషయం ఏమోకానీ నేను మాత్రం సుఖంగా ఉన్నాను. రోజంతా కొబ్బరి నీళ్ళు త్రాగుతూ, కొబ్బరి నీళ్ళలో స్నానం చేస్తున్నాను. దోసిలి పట్టు. నీకూ ఇన్ని పోస్తాను" అంటూ తీర్థం వడ్డించింది.

తీర్థం పుచ్చుకుని గుడిద్వారాన్ని సమీపించింది.

దేవుడు వరమిచ్చినా పూజారి వరమీయడన్నట్లు గుడి ద్వారానికి ఇరువైపులా కాపలా కాస్తున్న జయవిజయుల రాతి విగ్రహాలు మన రాతిముక్కని అడ్డుకున్నాయి లోనికెళ్ళడానికి వీల్లేదంటూ.

"ఎందుకు? " ప్రశ్నించింది రాతిముక్క

"ఇది మనుష్యులు కట్టించిన గుడి. మనుష్యులకే ప్రవేశం. రాళ్ళకు హక్కు లేదు" అన్నాయవి.

"ఎవరిచ్చారు మనుష్యులకీహక్కు? మన జాతిని ముక్కలు చెక్కలుగా చేసే హక్కు? పాతరలేసే హక్కు? నాశనం చేసే హక్కు?" అంటూ గొంతు చించుకుంది.

"అదంతా మా కనవసరం. నీవు మాత్రం లోనికెళ్ళడానికి వీల్లేదు?"

అన్నాయవి నిష్కర్షగా.

చాలాసేపు వాగ్యుద్ధం చేసింది మన రాతిముక్క.

అప్పటికి వచ్చిన భక్తజనులంతా వెళ్ళిపోయారు.

విష్ణుమూర్తుల వారు తీరిగ్గా ఉన్నారు. మన రాతిముక్క పడుతున్న గొడవని చూసి, విషయమేమిటో అర్థంకాక దాన్ని లోనికి వదలమన్నారు.

ఆ రాతికి మన రాతిముక్క పొర్లుడు దండాలు పెడుతూ లోనికి ప్రవేశించింది. తన గోడునంతా విన్నవించుకుని-

"స్వామీ అన్యధా శరణం నాస్తి. "నీవే మా జాతిని రక్షించాలి?" అంటూ వేడుకుంది.

స్వామి వారు మందహాసం చేస్తూ

"వత్సా భయపడకు. రాళ్ళన్నీ మాయమైనా, పర్వతాలు నుగ్గు నుగ్గయినా నీవు చింతించాల్సిన అవసరం లేదు. మానవత్వాన్ని కోల్పోతున్న ఈ మనుష్యుల గుండెలన్నీ బండలౌతూ రాళ్ళుగా మారిపోతున్నాయి. నీ జాతి ఎన్నటికీ అంతరించే ప్రసక్తి లేదు. నిశ్చింతగా వెళ్ళు" అన్నాడు.

అప్పుడు మన రాతిముక్క పరమానందంతో వెనక్కి మళ్ళింది. ●●●

Click here to share your comments on this story